

JÖJJ EL SZENTLÉLEK ISTEN

Irta: P. HEDLY JEROMOS ferencendi missziós pap Montréal, Que.

A virágfakasztó tavasz erővel és szépséggel vonul be a természet életébe. Mintha csupa dal, ének, jubiláció, diadalmi zengedezés szállna felénk a tavaszi pompából. Valahogyan ilyesféle változás után vágyódik az emberi lélek is a világ mostani állapotából, melyet Jézus Krisztus életének írja: PÁPINI, a következő markáns módon jellemez:

— Az utóbbi években az emberi nem, amely már ugyis százféle láz deliriumában vergődött, megtévelyedt. Négy álló éven át vér szennyezte a világot, hogy eldöntse; kinek legyen a legtagasabb szérűje és a legduzzadtabb erszénye. Akinek kevese van, sokat akar, akinek sokja van, többet akar, aki megszerezte már a legtöbbet, mindent akar. Ezen fertőzött szemétdombon minden hit meghal és bomlásnak indul. A világ csak egyetlen vallást gyakorol: az Erőt, amelynek szimbóluma az Arany és temploma a "Bordélyház".

Döbbenetes szavak ezek, de döbbenetes ama valóság is, amelyről e szavak lerántják a leplet. E lepelre a civilizáció, a haladás, a humanizmus, az emberi boldogulás csengő jelszavai vannak ráírva s a szerencsétlen ember örömmel buvik meg e lepel alatt, hogy elámissza önmagát s ne kelljen észrevennie saját lelkének romlott sivárságát.

Nem csoda tehát, ha GERHARD UHLHORN „Das Christentum und das Geld” című munkájában a következőket írta:

— Ha visszatekintünk a jelenből a középkorba, úgy elfogja a lelkünket a vágyódás azon kor után, amikor még nem szüggelődtek lokomotívok, amikor sok volt a templomtorony, de még a gyárkérmények nem rontották meg a nagyvárosok levegőjét, amikor a töke nem volt még oly zsarnoki hatalom, amikor nem volt tömegtermelés, hanem az emberi kéz alkotott meg mindent szeretettel és gondos ügyességgel, amikor még az életet nem rontotta meg a konkurencia, amely bevitte a lelkekbe az egymás elleni gyűlöletet.

Mi nem akarjuk leszólni a kultúrát és az emberi haladást, mert igaz, hogy a modern kultúra sok szépet, nevezetesen és ragyogót alkotott. Igaz az is, hogy ezen alkotások az Isten törvényeinek szellemében felhasználva, áldásai az emberiségnek. A baj azonban abban rejlik, hogy a föld az emberi haladás vívmányai által, sok örömet, élvezetet nyújthat s ezáltal az emberiség nagy tömegét, — a könnyű fajsúlyú lelket — elkormányozza az Isten törvényeinek utjáról arra az útra, amelyről azt írja az Evangélium, hogy széles, örök veszedelmebe visz és sokan járnak rajta.

HEINE, e sokak nevében írta a következőket:

— Mi nektár, ambrózia, biborpalást, drága kenetek, fény, pompa, ésbontó nympatanc, zene és vígság után vágyódunk.

Pünkösdi ünnepe ez eltévelyedett emberi lelkek számára hatalmas: „Megállj!” kiáltás!

A szélvihar megtisztítja a levegőt. Az első pünkösdi szélvihar zúgása között, tüzes nyelvek alakjában jött le a földre a Szentlélek Ur Isten, kit az Ur Krisztus küldött, hogy megfeddje a világot a bűnről. S az apostolok lelkébe szállva, ez igénytelen halász emberek megtüzesített beszéde által, végigviharzott a pogányság eszméivel szaturált és degenerált embervilágon.

S csodák csodája!!

ÁLDOZAT

Irta: TERESCSÉNYI GYÖRGY

Szemel vérből forogtak, kálapja is elmaradt valahol, szinte futva közeledett és föltépte az ajtót, bedobban a szobába.

— Gyalázatos, — ordította és kurta erős nyakán földvastagodtak az erek, — hun vagy gyalázatos?

Benn félhomály derengett. A mestergerenda reszketett és meghajolt a kiáltás követő szörnyű csöndességben. Szemkört a falon, mintha összekocogtak volna az üvegrámába akasztott párt a gyöngyszemmel és fölülte szét tart két karjával rémülten kapaszkodott a falba a feszület.

Két mozdulatlan arcot szűrt elébe a félhomály. Az asszonyt, akj behúzódva kuporgott az ágy és a fal kuckójában és a fölvetett párnák kanavászaira hervadt viaszképet, a leányt...

— Az én leányom, — hörgött a vénember és lassan előrenyújtotta izzadt homlokát, mely alatt sötét ráncok völgyében parázslott a két fekete tatárszem.

A homlok húzta a testet és az egyensúlyt vesztett törzs görcsös rándítással kapta előre a csizmababuját lábát... Odátámaszkodott a nyoszolyához és rádermedt a leányra.

A beteg pergamenthéjú szemén megfagyott a pillantás. Nedves csillogás szivárgott a szemhéjak alól, lényesen út szántott az orr mellett, aztán elgömbült a száj halovány íve fölött.

Csönd. Egy darabig mély, lélegzések hallatszóttak, halkult...

sóhajások, mint mikor az elapadt tüdő a bedagadt gége résén szűri át a levegőt.

A baboskendő keretében ideoda hajladozott az öregasszony kis reszkető madárfeje, feltátozt szájában látni lehetett a vergődő nyelv csapkodását. Beszélni szeretett volna, de nem tudott.

— H-á-á-t igaz... — szakadt fel megint a vénember hangja. Kinbén eltorzult szöcse repek voltak, a gondolat eltört edényének darabjai és úgy hullottak szét a néma szobában, mintha sohasem tudnának többet meríteni a sötét koponya zürzavarából. Beszédet, ami könynyit és felszabadít, rést a kifujtató iszonyatos szoritásnak, ami vad erővel csapkodja a bordák és resztekét... mondatokat és ordításokat, mikben felszakadna a halántékokra feszülő tüzes pánt...

— O-o-oh... — nyöszörgött az öregasszony a sarokban és a feltátozt száj kapuja hangtalan morgásokat vonaglott a gutaütött nyelv előtt...

Percek teltek el... Végre az öregember lerokadt a szalmaszékre, ami ott állott az ágy előtt. Hideg, szürös pillantása elnézett a lánya fölött.

Most halkán, vékony vibráló remegéssel, mintha nem is emberi hang volna, megszólalt az öregasszony:

— Irgalmas Isten, — ájultozott, — irgalmas Uristen...

— Mégis igaz hát... — bugygyant fel ismét az apa hangja és most már a kizúzó görcs éles fájdalommal kiáltani kezdett:

— Beszéljéltek! Beszéljéltek! — fordult az asszonyhoz... Hogy eszt... mikor?

A bűn minden erényvirágot megdermesztő légkörében, a pusztulásnak indult lelkek az erényvirágok tavaszi pompájába öltöztek s új generációval új világ kezdetét jelezte a történelem. S azóta a Szentlélek Ur Isten állandóan közöttünk él: apostol-utódok, papok és világi hívők ajkairól elhangzott krisztusi igék által, napjainkban is forradalmat, vihart támaszt az eszmék világában s tüzet, az isteni szeretet tüzeit gyújtja meg s a hit világgával az igazi élet fényességét árasztja szét a világ szelleme által megejtett lelkekben.

Oh, ti világ tudósai és ti gazdagok, kik az ész és a pénz révén királyai vagytok e hitvány földi életnek és ti többi emberek, kiket az ész és a pénz járomba fogott, piros pünkösdi ünnepén álljatok meg egy percre és eszméljétek... Emberi tudomány ne vessétek meg az égi, az isteni tudományt s ne gondoljátok, hogy a pénzzel mindent megvehettek.

Nem!!
A lélek szépségét, itteni és túlvilági boldogságát, a lélek harmonikus nyugalmát, — ma és mindenkor — a Szentlélek UR ISTEN eszközlő a krisztusi hit ajándéka által.

MIÉRT SZTRÁJKOLNAK A KELET ACÉLMUNKÁSAI?

TORONTO, május 21. — Az acélmunkások, akik néhány nappal ezelőtt sztrájkra léptek, a sztrájkot változatlanul továbbfolytatják. Hon. Peter Heenan, munkaügyi miniszter kijelentése szerint eddig háromszáz munkás sztrájkol, de félt, hogy a sztrájkokat támogatni fogják a keleti építőipari vállalatok munkásai is.

P. J. Morin, az acélmunkások nemzetközi szervezetének elnöke röviden a következőkben foglalta össze az acélmunkások panaszait:

— Montreálban, Torontóban és egyéb kanadai városokban munkásaink 45—90 centes órabéretet kapnak. A kisebb óra bérek azonban sokkal gyakoribbak, míg a magasabbak egészen ritkák. Ezzel szemben az Egyesült Államokban a hasonló szakmabeli munkások \$1.10-től \$1.50-ig keresnek.

A winniepei acélmunkások szervezete nem csatlakozott a keletkanadai munkások mozgalomához, miután Winnipegben amugyis alig van munka az üzemekben és nagyon sok acélmunkásnak nincs foglalkozása.

AKI MELLETTÜNK MERT FELSZÓLALNI

Megirtuk, hogy a középeurópaiak s általában az idegenek és „bóhánkok” ellen igen durva és sértő támadások hangzottak el legutóbb a birodalmi parlamentben. Ugyanakkor, amidőn a középeurópaiak saját vérükből való parlamenti képviselői híján legfeljebb sajtójuk útján védekezhetnek, mert például az ukránok ottwai képviselőjének e-

szébe se jutott, hogy a támadások ellen fel merjen szólalni, jól esik hallanunk, hogy egyes angol származású képviselők mégis más véleményt vallanak ebben a kérdésben és ezt a véleményét bátran ki is nyilatkoztatták.

Kovács János, békevári ref. tiszteletestől kaptuk az alábbi sorokat, melyek a fenti kérdést újabb megvilágításban mutatják be.

— A középeurópai bevándorlóknak és így a magyaroknak, akikről tulajdonképen szó volt megbecsülhetetlen szöveget

tett Hon. A. B. Gillis, saskatchewani szenátor, amikor az ottwai parlament egyik utóbbi ülésén mellettünk felszólt s többek közt az alábbiakat mondta:

— Amennyiben abból a tartományból való vagyok, amelyben valószínűleg több középeurópai telepes lakik, mint Kanadában bármelyik másik tartományban, kötelességemnek tartom, hogy a tárgyhoz hozzájárjak.

Itt meg kell jegyezni, hogy a kérdéses tárgy az volt, miszerint Hon. Beaubien szenátor, kérést intézett a kormányhoz, hogy ez milyen rendszabályokat hajlandó alkalmazni a kanadai ukránok közt folyó állítólagos kommunista propaganda elleni védekezés szempontjából. A kérdés tárgyalásánál természetesen felölelték nemcsak az ukrán, hanem általában a többi középeurópai nemzetiségeket is a kommunista propaganda szempontjából. Ezer szerencsénk hogy bennünket, magyarokat nem neveztek meg névszerint s a vita folyamán nem a rossz oldalunkról, hanem ellenkezőleg, épen a jó oldalunkról ismertettek meg bennünket. Hej azok a keleti kommunisták mennyi kárt tudnának tenni Kanadában a magyar névnek és így természetesen a magyar bevándorlás ügyének! Hála annak a sok ezer régi telepes nyugati farmernek hogy a legnagyobb elismerés hangján emlékeznek meg róla, hogy a legnagyobb kanadai politikusok Hon. A. B. Gillis szenátor majd így folytatta beszédét:

— Negyven évvel hosszabb idő óta laktam együtt középeurópaikkal (magyarokkal) s úgy letet folytattam körükben miközben alkalmam volt őket nagyon közölről megismerni s bátran és őszintén kijelenthetem, hogy ugyszólván minden esetben kitűnő telepeseknek bizonyultak. Szorgalmas, gondos s tisztességes emberek s minden tekintetben jó polgárok ők. Mint minden szabály alól, úgy ez alól is vannak természetesen kivételek.

Hon. A. B. Gillis Whitewoodon lakik s a magyarok régi ismerőse. Mindenkor a legnagyobb érdeklődéssel viseltetett a magyarok iránt. Kiváló jellemére és marbarabát érzelmeinek őszintesége vall, hogy ódament Ottawában, ahol az egész ország hallja, nem takarta el érzelmeit, mint azt bizonyos politikusok szokták, hanem megmutatta, hogy azok a magyarok, negyven éves kanadai történelmük alatt bőven kiérdemelték Kanada elismerését. Mi magyarok pedig hálással megköszönjük a szenátor urnak, bátor fellépését s hiszünk, hogy adandó alkalommal ismét és pedig ennél még fontosabb kérdésben fog mellettünk nyilatkozni.

KOVÁCS JÁNOS
békevári ev. ref. lelkész.

Egyesítik három saskatchewani város villamosítását

Regina, május 21. — Saskatchewan tartomány körmánya ma az alábbi ajánlatot terjesztette elő Regina, Moose Jaw és Saskatoon megbízottainak:

— Alapos technikai vizsgálatok arra a meggyőződésre jutatták a kormányt, hogy úgy gazdasági, mint adminisztratív szempontból a legnagyobb mértékben előnyös lenne, ha a fenti három város villamosítását központosítanók. Ebből a célból minél előbb meg kellene kezdeni egy központi áramfejlesztő telep építését.

Az érdekelte városok megbízottai az előterjesztés vétele után értekezletre jöttek össze, hogy ebben a fontos kérdésben döntsenek.

— Kérlek, add vissza az öt dollárt, amit a multkor kölcsönadtam néked.

— Te, nékem? Nem emlékszem, mikor?

— A multkor, amikor olyan borzasztóan be voltál rugva!

— Ah! Azt én visszaadtam néked.

— Mikor?

— A multkor, amikor olyan borzasztóan be voltál rugva.

őreg eb után eltűrték a felajánlott szolgálatot.

Napok óta furcsán viselkedett az állat, sokat odakoborolt és nem tudták, mi van vele.

A meggázolt lelkű őreg sötét gyűlölettel nézte.

— Őszöd? ... — morogta. — Ugye őszöd, te büdös! ... Előd világotát té is! ...

Az állat boldog örömmel roppogtatta a csontokat, majd hírtelen észrevette a gazda komor pillantását, behúzott farkokkal koccogott el a salátás kert felé, szájában a megölt szárnyassal.

A szilipek most fölzakadtak az őreg fejében. Szempillantás alatt beugrott a kamrába, ott lógott a mordály a szűrőjében. Na gyon sok kurta, elvágottcsövű katonapuska van most szanaszét a tanyákon, pusztai házakban, jó az ilyen védelmi fegyver, nyúl meg zsványfejlesztő.

Kapta a puskát és tántorgó lépésekkel indult el a kútya után.

— Megölöm! ... — uszította belüli a hang. A régi vadász ősz tönös kábultságában loholt előre a megvadult ember.

— Mőghalsz! — riadozott a belső sugallat.

Lapulva bujt a seprühokrok mögé, hogy lövérsre kaphassa.

Az eb koccogott egy darabig, aztán a kert végében, a trágarakak mellett megállott. Letette a szakmányt és hosszú veres nyelvvel szájaszélét nyalogatva.

— Gyalázatos! — nyögte az őreg és állához kapta a puskát. Durr! ...

A lövés tompa robbanása szét hasította a leboruló alkonyat

csendjét és hullámaj visszafodroztak a dülbűt lombpalánkjáról

— Dögölj mög! ... Utálatos! — mondotta még és összevicsoritotta a fogait.

Rohant a vergődő állat felé, vitte a felkorbácsolt nehéz indulat, hogy megrugdossa és szétapossa ott a szemétdomb alatt.

A halálra sebezett állat gyengen nyöszörgött még. Nagy, könnyes szemével a fölélhajló emberre nézett, egész hasaalja csupa merő vér ...

Már csapásra emelte a tusát, amikor visszatorpant.

Lábai előtt, közvetlen a meleg trágyadomb falában, a szétkapart vacok közepén égrenyult négy lábával utolsó vonaglott az eb. Hasán, a vértől iszamos szörpamacskok között négy kövér, pufók kutakölők ... Szlvták, marcangolták a kihűlő test ... mámoros, boldog örömmel ...

Lüktető halántékkal meredt rájuk az őreg. Szive vadul dobogott és émelítő nyál futott össze szájában.

Sokáig nézte így a négy kőver porontyot és feje lassan ziháló mellére csuklott alá.

— Istenöm ... révedt el, s elkapva tekintetét az áldozatokról, szétnézett a határban.

Az égből roppant kupoláján a csillagok gyémántköszöntői sziporkáztak már ... lenn a rétek, butatáblák, kukoricások szenderegtek ... oldal egy gala gonyabokor sűrűjében tojásülő gébicsek kurrogtak.

— Istenöm! — sóhajtott mégegyszer és eddig még sohasem érzett hullámok áradtak el szívében.